

EEN OVERSTROOMING.

Een vertelling

DOOR

A. H A R R E W I J N.

(*Vervolg.*)

II. DE STORMVLOED.

„Holla! Molm! Wacht even, dan ga ik met je mee,” hoort Piets vader achter zich roepen, juist nu hij de deur uitstapt om zich, zooals hij aan vrouw en kinderen zeide, naar de haven te begeven.

„O, ben jij het, Bot-Jaap!” voegt Molm den spreker toe. „Ook naar de haven?”

„Ook naar de haven, man?” herhaalt Molm, nu Bot-Jaap niet dadelijk antwoord geeft, maar al zijn aandacht wijdt aan zijn oliejekker, dien hij zeker in der haast heeft aangetrokken.

„Ja, jô!” zegt Jaap eindelijk, het gewone woord gebruikende voor „jongen”, waarmee de lieden in die streek elkaar meestal aanspreken. — „Ja, jô! 't Zal er spannen en daarom zei ik tegen mijn kostvrouw, vrouw, zeg ik, 'k moet er op uit. Als er met 't water wat te doen valt, dan moet 't zeevolk er wezen. Dat kunnen we niet aan die miserabele landkrabben overlaten, wat zeg jij? — Ja jô, dat's waar ook. Dat is een aap van een jongen, die van jou. 'k Heb hem van middag nog wat voor zijn broek gegeven. Heeft hij 't niet verteld?”

„Neen, 'k heb er niets van gehoord! Had hij 't zoo bruin gebakken?”

„Nou, 't was zoo erg niet; maar 't is zoo'n duivekatersche slokop.”

„Mijn vrouw heeft wel zoo wat gebromd over dat kleihalen en zijn goed zag er wel erg kleierig uit, maar moeder moppert nog al gauw, wat ik wel begrijp, want ze zit den heelen dag met de jongens thuis en ze heeft druk werk om den boel in orde te houden. Toch is 't wel eens vervelend, al dat gebrom. En daarom praat ik er dan maar overheen. Van middag kon dat heel best. De jongen had waarachtig zijn best gedaan. 'k Geloof, dat er meer in den jongen zit, dan wel lijkt. Hij kijkt helder uit zijn oogen en — brutaal. Hij durft je altoos recht in je gezicht te zien. Dat is een bewijs van een eerlijk, rond zeemanshart. Hij moet maar gauw mee gaan varen. Verbeeld je, van avond wou hij ook al mee naar de haven!”

„Nou, die kon je gebruiken; net een krab bij een harddraverij! Wij, kerels, zullen moeite hebben om op de been te blijven, wat wou dan zoo'n spieraal. 't Zal een heete nacht worden, Molm! Van middag, toen 't van ebbe ging, ben ik nog ereis op de Hoofden wezen kijken. De rivier ziet er akelig leelijk